

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystrické a soudců Mgr. Petra Pospíšila, a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: **D. Š.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Janem Kopřivou, Ph.D.
sídlem Zahradnická 6, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 196/41, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2020, č.j. MMB/0255907/2020,
sp. zn. OUSR/MMB/0255907/2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2020, č.j. MMB/0255907/2020, sp. zn. OUSR/MMB/0255907/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 2. 6. 2020, č. j. MCBSev/021527/20, sp. zn.

STU/04/013590/19/Jel, kterým Úřad městské části města Brna, Brno-sever (dále též jen „Úřad“ či „správní orgán I. stupně“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 179 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) - dále jen „stavební zákon“, jehož se měl dopustit tím, že jako vlastník stavby neodstranil stavbu rodinného domu a altánu nacházející se v zemědělském půdním fondu a stojící na pozemcích parc. č. XA, zahrada o výměře 942 m², a parc. č. XB, zahrada o výměře 394 m², obojí zapsáno na LV č. XC vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrálním pracovištěm Brno-město, pro katastrální území X a obec X (dále „stavby“ či „nemovitosti“). Za tento přestupek Úřad uložil žalobci pokutu ve výši 190 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce nepostavil předmětné nemovitosti, vlastníkem se stal až po 13 letech od jejich dostavění. Stavby nabyly v dobré víře, že nebudou odstraněny a budou dodatečně zkolaudovány. Činil nezbytné kroky – zažádal o dodatečné povolení stavby, pročež nechal vypracovat projektovou dokumentaci a dále jednal o změně územního plánu.
3. Původní vlastník nebyl za tento přestupek nijak sankcionován. Takové svévolné jednání správního orgánu zcela odporuje základním zásadám, zejména zásadě dle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V konečném důsledku je trestán pouze žalobce.
4. Pokuta je nepřiměřená. Její vyměření je založeno na svévolném přístupu správního orgánu, bez opory ve spisovém materiálu. Tvrzení nejsou nijak individualizována k osobě žalobce, nemají konkrétně vyjádřený vztah k výslednému bodovému hodnocení. Není zřejmé, kde je hranice mezi jednotlivými body na stupnici. Správní úvaha Úřadu je co do výše uložené pokuty nepřezkoumatelná, odporující zákonným nárokům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Svévůli správního orgánu dokládá rozdílné bodové hodnocení kritéria osoby pachatele, kdy v prvním rozhodnutí Úřadu ze dne 28. 11. 2019 č. j. MCBSev/032783/19, sp. zn. STU/04/013590/19/Hosk (dále také „první rozhodnutí“), které bylo žalovaným zrušeno a věc byla Úřadu vrácena, bylo kritérium osoby pachatele ohodnoceno 12 body, následně v dalším rozhodnutí Úřadu ze dne 2. 6. 2020, č. j. MCBSev/021527/20, sp. zn. STU/04/013590/19/Jel (dále také „druhé rozhodnutí“) bylo ohodnoceno 7 body, aniž by došlo u osoby pachatele k jakékoliv změně. Odůvodnění je zcela totožné. Žalobce nepovažuje srovnání těchto dvou rozhodnutí Úřadu za irelevantní.
5. Žalobce se neztotožňuje s tím, že je irelevantní otázkou v řízení o přestupku to, že nedošlo k zahájení exekučního řízení k vymožení povinnosti stavbu odstranit. Správní orgán při zkoumání kritéria společenské škodlivosti – závažnosti přestupku a následku přestupku, hodnotil obě kritéria nejvyšší bodovou hranicí. Pokud správní orgán zastává tento názor o společenské škodlivosti přestupku a hodnotil je nejvyšší hranicí, pak má vysvětlit, proč stavbu pro okolí natolik nebezpečnou v posledních cca 20 letech nebyl schopen odstranit. Předmětné kritérium není dostatečně odůvodněno. Pokud by byla stavba natolik nebezpečná pro okolí, zajistil by správní orgán výkon předmětného rozhodnutí. Správní orgán měl exekuční titul již v roce 2001, kdy byl vlastníkem předmětné stavby předchůdce žalobce.

6. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že je žalovaný povinen nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný nejprve popsal přehled dosavadního řízení a posléze se vyjádřil k jednotlivým námitkám.
8. Skutečnost, že žalobce nepostavil předmětné nemovitosti, mu není nijak kladena k tíži, nepředstavovala přitěžující ani polehčující okolnost. Žalobní důvod není tvrzení, že žalobce nemovitosti nikdy neužíval k bydlení. Pokud by nezkolaudované stavby užíval, vystavil by nebezpečí pouze sebe. Žalobce v žalobě opomíjí fakt, že nezkolaudované nemovitosti poskytl smlouvou ze dne 1. 1. 2016 k užívání Apoštolské církvi pro volnočasové aktivity dětí a mládeže. Poskytl tak smluvně užívání staveb, o kterých mu bylo již od srpna roku 2011 známo, že nebyly podrobeny žádné veřejnoprávní kontrole, nebyl stanoven ani povolen jakýkoliv způsob jejich užívání a nemohlo tak být např. ověřeno provedení povinných zkoušek instalací apod.
9. Nabytí nemovitostí v dobré víře nemá opodstatnění. Žalobce předložil dvě kupní smlouvy. Předmětem první smlouvy byly pouze pozemky v k. ú. S. na nichž jsou situovány obě nepovolené stavby. Předmětem druhé kupní smlouvy je stavba rodinného domu bez č. p. na pozemku p. č. XA. Tato smlouva obsahuje informaci, že stavba je nezkolaudovaná a že bylo pravomocně nařízeno její odstranění. Správní orgány neshledaly v obsahu předložených kupních smluv jakýkoliv text, z něhož by vyplývala dobrá víra žalobce v to, že stavba nebude odstraněna a bude dodatečně zkolaudována. Podle § 129 odst. 1 stavebního zákona dopadá povinnost odstranit nepovolenou stavbu na jejího vlastníka. Žalobci uvedené skutečnosti byly známy, přesto koupil realizoval a stal se vlastníkem se všemi právy a povinnostmi z vlastnictví vyplývající. V době, kdy došlo k nerespektování uložené povinnosti ze strany původního vlastníka, platil zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kde promlčecí lhůta činila pouze rok. Došlo k promlčení přestupku, kterého se původní vlastník neodstraněním stavby dopustil. Toto nemůže být omluvou jednání, jehož se žalobce dopustil nerespektováním rozhodnutí, kterým mu bylo nařízeno odstranění předmětných staveb.
10. Žalobní důvody a argumenty stran výše uložené pokuty se shodují s odvolacími a žalovaný na ně reagoval na str. 4 napadeného rozhodnutí. Srovnávání odůvodnění výše pokuty ve dvou rozhodnutích Úřadu v dané věci je irelevantní. Konstrukce bodového systému byla srozumitelně vysvětlena. V prvním rozhodnutí Úřadu shledal žalovaný pochybení odporující zákonnému postupu. Neshledal však nedostatky ve správní úvaze Úřadu při stanovení výše pokuty za použití bodového systému. Rozdílné bodové hodnocení v druhém rozhodnutí nelze považovat za svévoli.
11. Bodový systém poskytuje osobě uznané vinnou z přestupku informace o tom, jakými úvahami byl správní orgán při stanovení výše uložené pokuty veden a jakou váhu přitom přisoudil jednotlivým kritériím i skutečnostem. Úřad je ve svém rozhodnutí uvedl. Bodový systém není nikde právně zakotven, správní orgán rozhoduje o konkrétní výši správním uvážení. V rámci bodového systému správní orgán zvažuje přidělení jednotlivých bodů s vazbou na zjištěné či ze zákona vyplývající skutečnosti a konkrétní kritérium vyplývající ze zákona.

12. Žalovaný zkoumá zákonnost postupu správního orgánu I. stupně, je však v hodnocení správní úvahy omezen. U správního uvážení je oprávněn přezkoumávat, zda nedošlo k excesu – k evidentnímu vybočení z mezí možné zákonné úvahy, což se v daném případě nestalo. Projednávaný přestupek není přestupkem trvajícím. Není tak možné pachatele postihnout za nerespektování vydaného nařízení odstranění stavby opakovaně. Je spíše nedostatkem stavebního zákona, že za takový přestupek lze uložit pokutu pouze do částky 200 000 Kč.
13. V řízení o přestupku je otázka, proč nedošlo k zahájení exekučního řízení k vymození uložené povinnosti stavby odstranit, irrelevantní. Povinnost stavby odstranit byla žalobci uložena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 9. 2017, č. j. MCBSev/034033/17, sp. zn. STU/04/028133/12/Sev, které nabylo právní moci spolu s rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. OUSR/MMB/0439380/2017/2 dne 22. 12. 2017 (dále také „rozhodnutí o odstranění stavby“). Žalobce měl možnost proti tomuto rozhodnutí podat správní žalobu. V současné době se již rozhoduje pouze o přestupku, jehož se žalobce nepochybně dopustil tím, že nesplnil uloženou povinnost, tedy že neodstranil stavby ve lhůtě do 17. 12. 2018. V případě žalobce tak ani zdaleka neuplynula lhůta pro exekuční vymození uložené povinnosti.
14. Žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.
15. V replice žalobce uvedl, že setrvává na podané žalobě. Argumentaci žalovaného obsažené v jeho vyjádření nelze přisvědčit. Všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení dané věci již byly uvedeny v žalobě a jsou obsaženy ve správním spisu.

IV. Posouzení věci soudem

16. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

a) námitky stran skutkového stavu

17. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2017, upravující nařízení odstranění stavby, terénních úprav a zařízení „*stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby [...] provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*“.
19. Podle ustanovení § 179 odst. 1 písm. d) stavebního zákona platí, že „*fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník stavby dopustí přestupku tím, že neodstraní stavbu ve lhůtě stanovené v rozhodnutí podle § 129*“.
20. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že bylo nařízeno odstranění stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona rozhodnutím č. j. MCBSev/034033/17, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2017. Lhůta pro odstranění stavby byla stanovena v rozsahu 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o odstranění

stavby. Vlastník (žalobce) stavbu neodstranil ve lhůtě, která marně uplynula dne 17. 12. 2018. Správní orgán posléze zahájil přestupkové řízení podle § 179 odst. 1 stavebního zákona.

21. Mezi účastníky není sporné, že v době vydání jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i napadeného rozhodnutí, byl pozemek p. č. XA v k. ú. X vymezen v rámci ploch, které nebyly určeny pro bydlení.
22. V přestupkovém řízení nebylo prokázáno, že by v průběhu řízení učinil kroky vedoucí k samostatné dílčí změně Územního plánu města Brna. I kdyby však takové kroky podnikl, nic by to neměnilo na tom, že v době rozhodnutí správního orgánu nebyl pozemek p. č. XA v k. ú. X zahrnut v rámci ploch pro bydlení.
23. K námitce dobré víry soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 24. 7. 2013, č. j. 4 As 81/2013-24, který k otázce dobré víry uvedl, že *„zásada ochrany dobré víry, jak jí vnímá ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy. Pokud jde o výklad pojmu „dobrá víra“ ve vztahu k jednání účastníka řízení, pak lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94 2011 - 102, dostupné na www.nssoud.cz, podle něhož „[p]od pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. (...) Samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Taková nemožnost v daném případě nenastala“.*
24. V souzené věci nabytí vlastnictví předmětných nemovitostí žalobce soukromoprávním úkonem, před jehož realizací bylo zcela na něm, aby si ověřil stávající stav nemovitostí, tedy to, zda jsou vybudovány na základě stavebního povolení. Stejně tak měl prostor k ověření toho, v jakém území z hlediska územního plánu se stavby nachází. Navíc, jak vyplynulo z předložené kupní smlouvy, informace o tom, že stavba (rodinný dům na pozemku p. č. XA) není kolaudována a bylo pravomocně nařízeno její odstranění, je uvedena v čl. I. Soud tak námitku dotčení dobré víry žalobce neshledal důvodnou. Přestože odstranění stavby bylo již nařízeno, žalobce nadále trval na tom, že bude zajištěna výjimka, aby předmětné stavby nemusely být odstraněny. Dodatečné povolení nebylo však uděleno a žalobce další důkazy nedoložil.
25. Krajský soud shledává v jednání správního orgánu ohledně nekonání stran odstranění stavby původním vlastníkem určité pochybení, avšak nutno zdůraznit, že správní orgány postupovaly správně, pokud po změně vlastníka předmětných nemovitostí zahájily nové řízení o odstranění stavby. Soud neshledal porušení základních zásad. Vlastník nemovitosti je zvláštním subjektem podle § 12 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť má zvláštní postavení. Řízení o odstranění stavby tedy bylo vedeno správně, pokud bylo vedeno proti současnému vlastníkovi – žalobci. Žalobce nebrojil správní žalobou proti rozhodnutí o odstranění stavby, přičemž právě z tohoto rozhodnutí plyne žalobci povinnost předmětné stavby odstranit. Povinnost v tomto rozhodnutí je určena přímo žalobci, nikoli předchozímu vlastníkovi. Co se týče námitky, že trestán je pouze žalobce, je dále třeba připomenout, že žalobce v okamžiku koupě předmětného pozemku věděl, že je nařízeno

odstranění stavby rodinného domu. S ohledem na tuto informaci jistě věděl, že stavbu bude muset odstranit. Pokud by ji odstranil, nebylo by mu její odstranění nařízeno správním orgánem, protože by mu nebyla ani uložena pokuta v přestupkovém řízení.

b) výše uloženého trestu

26. Žalobce namítá nepřiměřenost pokuty s tím, že její vyměření je založeno na svévolném přístupu správního orgánu. Soud tedy hodnotil, zda uložená pokuta není zjevně nepřiměřená a také, zda správní orgán nepřekročil svoji pravomoc.
27. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
28. Moderační oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit pouze v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS).
29. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 190 000 Kč za přestupek podle § 179 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Úřad se podrobně věnoval zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty na stranách 9 až 13 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na straně 4. Správní orgány přezkoumatelným způsobem odůvodnily způsob spáchání přestupku, jeho okolnosti i celkovou závažnost. Správní orgány se zabývaly závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. Úřad rovněž zkoumal, zda jsou zde aplikovatelné přitěžující a polehčující okolnosti.
30. Co se týče překročení meze správního uvážení, jakési povolené volné úvahy (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy jak žalobce uvádí „svévolného přístupu“, soud přezkoumává pouze to, zda úvaha žalovaného nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Není totiž v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a nahradil správní uvážení uvážením soudcovským a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS). Úřad užil ve svém hodnocení přestupku bodového systému, který soud shledává přehledným a odůvodnění Úřadu dostatečným. Z rozhodnutí je zřejmá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Není stanovena hranice mezi jednotlivými body na stupnici, neboť ty jsou přiděleny správním orgánem na základě diskreční pravomoci.

31. Žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Úřadu ohledně správní úvahy co do výše uložené pokuty s tím, že odporuje zákonným nárokům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Krajský soud se tedy zabýval tím, zda je rozhodnutí Úřadu nepřezkoumatelné. Případná nepřezkoumatelnost je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno. Z rozhodnutí Úřadu je možno seznat, jakými úvahami byl ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů o konečné výši pokuty. Namítanou nepřezkoumatelnost ani rozpor se zákonnými požadavky krajský soud tedy neshledal.
32. Co se týče rozdílných bodů v prvním a druhém rozhodnutí Úřadu, nutno poznamenat, že výsledný počet byl stejný. Úřad pouze dospěl k odlišnému hodnocení v bodech e) Míra zavinění a g) Osoba pachatele. Nakolik je porovnávání prvního rozhodnutí s druhým rozhodnutím irelevantní, neboť první rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a Úřad se následně řídil závazným právním názorem nadřízeného orgánu, je nutno podotknout, že výše bodů je dostatečně a řádně odůvodněna, jak již soud uvedl výše.
33. Pokud se týká stanovení pokuty, zákonodárce postihuje deliktní jednání spočívající ve spáchání přestupku dle § 179 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pokutou do výše 200 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 190 000 Kč, což odpovídalo 190 bodům ohodnocení v rámci bodového systému. Vyměřená sankce tedy tvoří 95 % z její maximální možné výše. Nelze však hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti. Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil. Podmínky pro moderaci sankce tak v daném případě splněny nebyly.
34. Soud se dále ztotožňuje s názorem žalovaného, že v řízení o přestupku je irrelevantní otázkou zahájení exekučního řízení. Jak již soud uvedl, správní orgán dostatečně odůvodnil kritéria přestupku a soud se s nimi ztotožnil. Ač soud shledal v postupu správního orgánu určité pochybení ohledně nečinnosti vedoucí k odstranění stavby vůči původnímu vlastníkov, nerespektování pravomocného rozhodnutí žalobcem je dostatečně závažné a vyměřená pokuta je tak zcela v souladu se zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

35. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu